

(του και Β' αποκαλούμενου, ή τέως, ή Γλύξμπουργκ, ή Constantine de Grecia)

Από τον Δημοσιογραφικό Οργανισμό Λαμπράκη (που από το τέλος του Δεκέμβρη του 2009 και τον θάνατο του Χρήστου δεν έχει τίποτα από Λαμπράκη και θα έπρεπε

να ονομαζόταν Δ.Ο.Ψ.) κυκλοφόρησε προσφάτως, μια σειρά από τρεις εκδόσεις, κάτι σαν ιστορική καταγραφή, ή σαν εκπλήρωση ευθύνης του πρώην ανώτατου πολιτειακού άρχοντα του Ελληνικού κράτους.

Φροντισμένες, σε καλό χαρτί με την συγγραφική αρωγή του Γεωργίου Π. Μαλούχου, με πλούσιο και σπάνιο φωτογραφικό υλικό, με μεγάλα στοιχεία, ώστε να μπορούν να διαβάσουν και οι υπερήλικες, μα και για να δώσουν τον απαιτούμενο όγκο, ώστε να βγουν οι τρεις τόμοι και να τραβήξει η προσφορά του «Βήματος», εβδομάδες τρεις.

Ξεκινά με το «Βλέμμα στους προγόνους», όπως τιτλοφορείται το πρώτο κεφάλαιο, του πρώτου τόμου, όπου κάνει τη γέφυρα με το παρελθόν, περιγράφει τις συνθήκες της εποχής.

Μας λέει, πως όταν ο Κάιζερ πίεσε τον παππού του, στον πρώτο Μεγάλο πόλεμο, να πάρει το μέρος των Κεντρικών Δυνάμεων, διότι διαφορετικά θα του αφαιρούσε τη ράβδο του Στρατάρχη, ο Κωνσταντίνος του απάντησε εις άπταιστον αγγλικήν: *«You can stuff it up your*
ass
»
»
»

περ μεθερμηνευόμενον
«βάλ τη στον κώλο σου».

Κυρίαρχη γλώσσα ανάμεσα στους διαδόχους του Γεωργίου του Α' ήταν η αγγλική, κοινή πρακτική των βασιλικών οίκων της εποχής όπως (σ. 28 Α') μας ομολογεί.

Λίγο πιο κάτω, μας δίνει έναν ακόμα λόγο που μπήκε στο κόπο να συγγράψει το πόνημά του, καθώς ο Κωνσταντίνος Α', βαριά άρρωστος από καρκίνο δεν πρόλαβε να γράψει την άποψη του για τα αίτια της Μικρασιατικής καταστροφής και οι λίγες πληροφορίες που φθάνουν από την πλευρά του στέμματος για εκείνη την περίοδο, είναι από το ημερολόγιο του πρίγκηπος Ανδρέου. Έτσι εκλαμβάνει ως καθήκον του, την αποτύπωση των γεγονότων όπως αυτός τα έζησε.

Αποκαλεί τον Καβάφη «μεγάλο σοφό Έλληνα», πλέκει το εγκώμιο του πατέρα του Παύλου, όπου σύμφωνα με την αφήγησή του ήταν πιανίστας παγκόσμιας κλάσης, γνώριζε άπταιστα

πέντε γλώσσες, ενώ αναγκάστηκε να εργαστεί, απένταρος ον, στην αυτοκινητοβιομηχανία Ford στην Αμερική και σε βιομηχανία αεροσκαφών στην Βρετανία ως μηχανικός.

Μας λέει επίσης, πως αν ο Παύλος δεν έλειπε για τους Ολυμπιακούς του '36 στο Βερολίνο, ο Μεταξάς θα είχε δυσκολότερο έργο στο να πείσει τον Γεώργιο για την εκτροπή της 4ης Αυγούστου, διότι ο Παύλος δεν θα επέτρεπε κάτι τέτοιο.

Περιγράφει τον γάμο των γονέων του, και την αγάπη που ένιωσε η μητέρα του άμεσα για τον ελληνικό λαό, αλλά και όλο το σύγχυση των βασιλικών οίκων, όπου συγγενείς έρχονταν αντιμέτωποι μεταξύ τους στην έναρξη του Β' Π.Π.

Ακολουθώς αναφέρεται στα χρόνια της σύρραξης και πως τα πέρασε η οικογένεια, στην Αίγυπτο και στην Νότιο Αφρική, στην επιστροφή στην Πατρίδα, στο θάνατο του Γεωργίου του Β' και την συνειδητοποίηση ότι ο πατέρας του έγινε βασιλεύς και ότι κάποια μέρα, αυτή θα ήταν και η δική του τύχη, ενώ στην ταφή του Θείου του, κατάλαβε τη βαθιά σχέση βασιλέως - λαού.

Προβαίνει σε ιστορική ανάλυση γράφοντας ότι τον Εμφύλιο τον αποκαλούσαν συμμοριτοπόλεμο, χαρακτηρισμός που σήμερα ηχεί άσχημα αλλά αυτή είναι η πραγματικότητα και πως ουσιαστικά τον ξεκίνησαν οι Σοβιετικοί. Αυτό καταγράφει.

Στη συνέχεια, προβάλλει το ρόλο της μητέρας του στην εμπλοκή των Αμερικανών μετά την αποχώρηση των Βρετανών, ενώ η περιγραφή των εφηβικών και γυμνασιακών χρόνων στα Ανάβρυτα, ένα εσωτερικό σχολείο που ιδρύθηκε για να πάει ο ίδιος, αλλά στέγασε παιδιά από κάθε κοινωνική τάξη, είναι ενδιαφέρουσα.

Αντιτίθεται στην θανατική ποινή, έρχεται στο θέμα της εκτέλεσης του Μπελογιάννη όπου ο Πλαστήρας με την σύμφωνη γνώμη του πατέρα του είχε δεσμευτεί δημόσια ότι δεν θα εκτελεστεί. Δεν μας ερμηνεύει όμως τι συνέβη και εκτελέστηκε όταν βασιλιάς και πρωθυπουργός είχαν συναινέσει στην δέσμευση περί μη εκτέλεσης.

Διάκειται θετικά απέναντι στον Παπάγο, αφήνει ακάλυπτο τον Μαρκεζίνη, αποκαλεί τον Καραμανλή ευθυνόφοβο (σ.242) και αλαζόνα (σ.288) ενώ: *«θα διαπιστώσει κανείς ότι πάντα είχε δεσμούς με ανθρώπους της εξτρεμιστικής δεξιάς»* (σ.291), αφού βεβαίως πρώτα, απορρίπτει κάθε σενάριο περί επιβουλής του Καραμανλή από το εξωτερικό, μετά τον θάνατο του Παπάγου. Αποκαλύπτει, επίσης, πρόταση του Τίτο στον Παύλο να τεμαχίσουν την Αλβανία.

Βγάζει καθαρό τον Δόβα, τον Ποταμιάνο και το παλάτι γενικότερα για τις εκλογές του '61 και προχωρά στο ερώτημα: *«Αν όμως μιλάμε για νοθεία το '61 δεν πρέπει να μιλήσουμε και για το δημοψήφισμα του '74;»*.

Απομακρύνει απολύτως το παλάτι από το παρακράτος και την δολοφονία του Γρ. Λαμπράκη και προσθέτει: *«...υπήρχε μηχανισμός και αυτός ήταν του Καραμανλή. Και ο Νάτσινας και ο Καρδαμάκης ήταν εκεί... Αυτοί είχαν στα χέρια τους τον μηχανισμό.»* (σ.376).

Αναφέρεται συχνά στις επιπολαιότητες των πολιτικών και στο πως άλλαζαν τα λόγια τους δίνοντας ένα παράδειγμα από το κολακευτικό επικήδειο που εκφώνησε ο Γ. Παπανδρέου για τον Σ. Βενιζέλο, ενώ λίγες μέρες πριν αναφερόταν στον εκλιπόντα με βαρύτατους χαρακτηρισμούς.

Πάντως τον Γ. Παπανδρέου τον περιγράφει ως συμπαθή και αφήνει να εννοηθεί ότι είχαν μια αγαστή συνεργασία. Αναγνωρίζει το σφάλμα του να του στείλει τις περίφημες επιστολές που είχαν συντάξει ο Χοϊδάς και ο Π. Κόκκας: *«Δεν έπρεπε ποτέ να είχα απευθύνει στον Πρωθυπουργό αυτές τις επιστολές»* (σ.122 Β').

ΤΟΜΟΣ Γ'

ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΗ
ΑΡΩΓΗ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π.
ΜΑΛΟΥΧΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟ ΒΗΜΑ

Βασιλεύς Κωνσταντίνος

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ